Cumulonimbus

Departe în zare, cerul se întuneca brusc. Bard observa asta dar nu spuse nimic. Se apleca si îsi vazu mai departe de treaba. Cu toate ca încerca din rasputeri sa îsi pastreze calmul, mâna îi tremura usor. De ce chiar acum, de ce chiar asa de repede? Se gândise mult la momentul acesta, dar niciodata nu îl simtise asa aproape. Arunca manunchiul de plante pe care le curata si îsi îndrepta încet spatele. Se întoarse apoi spre iesire cu ochii atintiti în zare. Copacii îsi leganau crengile, pasarile se agitau si un miros de pamânt reavan îi rascoli narile. Nu mai era cale de întors, cu toate ca s-ar fi dat batut chiar în acele momente. Însa ceva pus în miscare nu mai putea fi oprit. Doar si-a dat cuvântul, iar el era seful. Îsi ridica din nou privirea spre pata neagra care crestea vazând cu ochii. Un sentiment de neputinta îl cuprinse, dar el stia ca nu o sa dureze mult. Nob era prea aproape si se apropia prea repede pentru ca asteptarea sa poata sa îi întareasca teama. Se întoarse deci si se îndrepta spre unul dintre cei doi însotitori ai lui.
- E timpul sa ne pregatim Sorc. Acesta tresari brusc iar fata îi pali usor.
- L-ai vazut pe Nob? Cât timp mai avem?
- Putin. Este mai rapid decât de obicei. Poate ca stie ce avem de gând. Hai sa nu mai stam. Cheama-l si pe Ind si sa mergem.
Se îndrepta spre un colt mai întunecat al pesterii unde îsi tinea armele de vânatoare si se apuca sa îsi vopseasca fata. Alese de data asta culorile tigrului, ca sa dea impresia unui luptator neânfricat, cu toate ca de data asta nu credea ca va avea vreun efect. Auzi afara strigatul lui Ing. Ridicând capul îsi întinse gâtul si îi raspunse cu acelasi strigat de lupta. Îsi apuca bâta si toporul, verifica din nou ca firele toporului sunt bine strânse în jurul pietrei si iesi din pestera.
Nob era deja foarte aproape. Arunca o privire spre satul de unde de data asta nu se mai ridica nici o urma de fum. Pe fata i se desena un zâmbet usor. Era timpul ca ceva sa se schimbe. Ridica ochii spre Nob si striga din nou. Se gîndi la toti cei pe care îi pierduse în ultimul timp. O lacrima i se desprinse din ochi. Fiul lui fusese ultimul. De acum mai bine mor cu totii. Nob nu va mai cutreiera pamântul în cautare de jertfe.
Îsi aminti de tatal lui, de ultimele sale cuvinte. Atunci începu totul. Venise rândul fiului sau. Mai avea de trait doar pâna ce aparea Nob, iar acesta nu s-a lasat mult asteptat. În ultima vreme Nob venea foarte des. Nu mai stiau ce sa faca. Daca ar fi continuat tot asa, satul ar fi pierit. S-au adunat cu totii si s-au hotarât.
Nimeni nu stie exact cine l-a zamislit pe Nob. Se spune ca odata, cu mult timp în urma oamenii au început sa îi vâneze pe dragoni. Era o schimbare, oamenii se saturasera sa mai fie devorati de aceste fiare. Ei au strâns sapte feluri de venin de sarpe, si au facut arme noi, numite sulite. Vârful acestor arme le înmuiau în venin. Astfel au reusit sa înfrânga dragonii. Numai ca unul dintre dragoni, care se numea Nob si-a dat foc, iar fumul lui a înconjurat pamântul cu un vuiet îngrozitor. O jumatate de anotimp a fost întuneric, frigul domnea peste tot, iar aerul era plin de

fumul lui. Atunci au disparut toti dragonii. Apoi încet, încet, fumul s-a adunat la un loc si a început sa cutreiere pamîntul aruncând flacari. Ca sa îi ierte, oamenii au început sa îi aduca jertfe. Fumul jertfelor urcau mereu la el, astfel Nob a ramas tot puternic. Din fum cad lacrimile celor ce au fost jerfiti, dar Nob nu se îndura niciodata.
Acum a venit timpul ca Nob sa fie înfrânt. Asa au hotarât cu totii. Bard si-a ales doi dintre cei mai buni luptatori si împreuna au urcat muntele ca sa ajunga deasupra lui Nob.
Un bubuit puternic îl trezi din gânduri. Nob arunca din nou foc. Bard îsi îndrepta privirea spre el si vru sa strige, dar strigatul îi îngheta în gât. Nu se poate. Nob e mai mare ca muntele. Niciodata nu a crezut ca Nob era asa de mare. Baza lui era undeva jos de tot, iar vârfurile turnurilor lui depaseau cu mult muntele. Era o priveliste cum nu credea ca ar fi putut vedea vreodata. Nob era în continua miscare, parca cineva îl agita tot timpul iar turnurile lui straluceau de un alb intens în bataia soarelui. Cum vor putea ei sa se împotriveasca unui asemenea gigant? Brusc uita de teama ce îl apasa greu. Întinse gâtul, striga odata scurt si o lua la fuga înspre vârful muntelui. Ing si Sorc îl urmau la mica distanta. Din când în când întorcea scurt privirea ca sa vada unde era Nob. Era tot mai aproape. Nu o sa reuseasca sa ajunga în vârf. Totul era pierdut oricum. Nu avea nici cea mai vaga idee cum ar putea sa îl învinga. Se opri deci si se întoarse cu fata spre Nob. Încerca sa îi deslusească marginile dar nu reusi. Nob se apropia din ce în ce mai încet si se deplasa acum spre dreapta. Cerul era plin de el. Nu mai vedea nici valea unde era satul lui, nu mai vedea nici poalele muntelui. Peste tot era Nob.
O ceata fina îi înconjura rapid. Se uita mirat la Ing. Îl vedea tot mai slab, ceata devenea tot mai densa. Picaturi mari de apa îi loveau fata iar vântul îi biciuia corpul. Armele îi cazura din mâna si sentimentul de neputinta îl cuprinse din nou. Auzea din când în când glasul puternic a lui Nob. În mintea lui se aprinse o întrebare, apoi alta. De ce nu simte miros de fum? De unde ceata asta? Nu mai întelegea nimic. Îl cauta cu privirea pe Ing dar nu îl gasi. Ceata era prea densa. Îsi ascuti simturile si încerca sa capteze vreun semnal. Nu stia ce cauta. Cauta orice ar fi putut sa îl lamureasca, însa nimic. Numai ceata si din când în când vocea lui Nob. Nu mai stia de când sta asa. Pierduse orice notiune a trecerii timpului. Apa siroia pe el. Era rece ca ghiata dar el nu-i mai dadea importanta. Astepta momentul în care va fi maturat de focul lui Nob.
Asteptarea îi fu însa în zadar. Ceata începu sa se risipeasca si în curând îl vazu pe Ing. Venea spre el. Pe fata lui se putea citi o frica imensa. Tremura tot cînd ajunse lânga Bard.
- De data asta ne-a iertat. Spuse el si se aseza pe pamântul ud.
- Da. Cred ca da. Raspunse Bard facând un gest de neputinta. E mult mai puternic decât am crezut.
- Unde este Sorc?
- Nu stiu. Era lânga tine.
- Poate ca l-a luat Nob. Înseamna ca totusi nu ne-a iertat. Ce facem acum?
- Mai conteaza?

- Nu.
Bard se aseza lânga Ing si îl batu usor pe spate. Se întreba daca satul mai exista, daca nu cumva Nob a distrus totul vazând ca oamenii s-au razvratit din nou. Nu îndrazni sa îi spuna lui Ing nimic despre asta. Îsi îndrepta privirea în pamânt si ramase asa. Brusc Ing sari în picioare.
- Uite-l pe Sorc. Vine spre noi.
Bard ridica privirea. Întradevar Sorc era. Urca alene muntele înaintând spre ei. Când îi vazu scoase un strigat de bucurie si ridica toporul în semn de victorie. Ing se uita mirat la Bart si îl ajuta sa se ridice. Pornira in jos. Pe fata lui Sorc se citea o bucurie imensa. Ajuns lânga cei doi, îi îmbratisa.
- Am învins. Ati vazut?
- Ce sa vedem? Întreba nedumerit Bard? Ce ai facut?
- Nimic. Am privit.
- Si?
- Si ce? Nu v-ati dat seama?
- Ce sa ne dam seama? Spune odata. Se rasti Ing la el.
- E ceata. Nu e fum. Legenda nu e adevarata, deci nu trebuie sa îi aducem nici o jertfa. Nob e facut din apa. Nu e nimic rau în el. Poate doar focul care cade câteodata.
- Cum sa fie din apa? Apa nu poate sa plutească în aer, nici sa arunce foc.
- Dar nu e apa normala. Ia gândeste-te ce se întâmpla când dimineata se ridica picaturile de apa de pe plante. Se formeaza ceata, care se ridica. E tot apa dar e altfel.
- Da. La fel ca si atunci când încalzim hainele ude la foc. Apa isi ia zborul, completa Ing.
- Bine dar ceata când se ridica se risipeste în aer.
- Asa e. Numai ca nu se vede numai dupa ce a ajuns foarte sus. Nu ai vazut cum apar pe cer mici rotocoale care noi credeam ca e fum de la jertfe? Acum ai vazut ca nu e fum. E ceata.
- Bine dar Nob e mult mai mare si e negru.
- Da e mult mai mare, si tocmai de aceea este negru. De aia vin de jos. Aceeasi întrebare mi-a trecut si mie prin cap. De ce noi îl vedem negru când el e format din ceata? Atunci am luat-o la fuga în jos. Cu cât coboram se facea tot mai întuneric. Am si cazut de câteva ori. Noroc ca nu mi-am rupt nimic, ca iar trebuia sa stau legat cu lemne, ca si atunci dupa vânatoarea de tauri. Soarele nu poate sa îl strabata, tot cum nici ochiul nostru nu poate. Nu ai vazut ce alb stralucitor era deasupra?
Brusc fata celor doi se lumina. Sorc avea dreptate. Nob chiar semana cu scamele de ceata de pe cer, numai ca era mult mai mare. Poate chiar de aceea cade apa din el. Pentru ca e prea mare.
- Deci nu l-am învins pe Nob. Ne-am învins pe noi. Spuse Bard leganând usor din cap.
Porni încet spre valea unde oamenii îl asteptau cu sufletul la gura. Cum le va

explica oare tot ce a vazut? Drumul pâna în sat era lung, asa ca avea timp sa se gândeasca.

© Nemo
1999

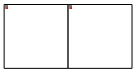

Acordati o nota povestirii:
4 = slaba; 10 = excelenta

Adresa e-mail (necesara)	Nota:
	45678910

doriti sa fiti notificat cand apar noi povestiri?

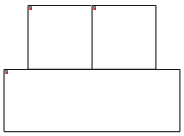

Copyright-ul © acestor povestiri apartine autorilor.
Website design si continut © Ivy&Co.
(online)